

Szám.

i gazd.
yveket a

an közölt
Berzsenyi
ke, Ránd
a, Mich-

nem-uszó
öpülnek.
s végett
mintegy
zerint az
ta, mely
an annyi
bb lévén
l: a bő

n birják
éségeket
e. Öröm-
molyabb,
okban.—

os írásu
lsó már
-ik meg
ból, hogy

Könyöki
me. Örö-

tinovics
ti rejt-
előletek.

a Tátrá-
rül majd
kedves
okotokon

uj pénz
ék nálam
ezzel is

re pedig
Bertényi
sef. Igaz-

régebben
a. Sike-

g vagyok
um, azt a
alkalmi

ell, mivel
lyes dol-
erkesztő-
vált. Ki

ived? —
red csak
élida van
szerkesz-

adtam. —
nem bir-
evált. —
sik meg
Sziráky
z József-
ány sike-
a postás
József.
edig épp
szabatos

KIS LAP

Szerkeszti: Förgő-bácsji
 Főmunkatárs: Benedek Elek
 LXVI. kötet 12. szám.

1904. március 20-án. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

UDVARI BÁL. (Lásd a 183. lapon.)

János generális.

ELBESZÉLÉS
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

IRTA
GODA GÉZA.

VII-ik
FEJEZET.

(Folytatás.)

Hegyen völgyön lakodalom.

LESZÜRETELTEK már a szőlőt a neszmélyi hal-
mok gazdag venyigéiről is, Vér Gáborné asszony-
ság már elrakta az aszalni való szilvát is télire,
elrakta már a burgonyát a földes ládjába. Újesz-
tendő napja is közeledék már innen onnan, Boriska
leányasszony pedig a másik ládjába rakosgatta
a sok selyem holmit, melyet nagy igyekezettel varrt vagy tizenkét
varró frajla. A Vér háznál lakodalomra készültek erősen s Gál
Jánosné asszonyom nagy tanácskozásra gyűlt hetek óta a Laka-
tosék házához, ahol mindennap egybeállíták hosszú listáját a lako-
dalmas ebédnek, vacsorának, aztán másnap megint mást gondol-
tak, kitörülték amit tegnap irtak, hogy újból kezdjék kifőzni azt a
rengeteg sok mindenfélét, melyet a lakodalmas asztalra akartak
fölhordani.

Bottyán János is, András is fölakasztották kardjukat a szögre.
Aztán megvolt a kettős lakodalom is.

Csakhogy az nem olyan egyszerű dolog, mint ahogy leirom.
Hosszú sora van s nem lehet csak egy szuszra elmondanom.

Bizonyos igaz, hogy annyi deli levante csörgeté kardját a
lakodalmas ház előtt, hogy valóságos szívbeli gyönyörűség volt. Mikor
lőháton bejöttek Esztergomba, ágyúkkal, tarackokkal és szakállá-
sokkal lőttek elébök s vidám muzsika-szó vegyült az ágyúk
durrogása közé. Így ért a lakodalmas nép a ház elé, ahol leszál-

lottak a hintókból, a lovasok lovaikról, a násznagy pedig nagy díszben várta a nyoszolyóasszonyt. Vér Gábor uram végigjárt vendégei előtt, kezet fogott mindenkivel, aztán pedig kihúzta magát, kezébe vette a süvegét s úgy várt, mignem előlépett Csiperke Márton uram, a komáromi koresmáros, nagyon szép és bő szavakkal köszönté föl a Vér Gábor és Lakatos Pál uram házát és házoknak minden vendégeit. Szép alázatos szóval köszönte meg aztán a két vőlegény Csiperke Márton uram jó kívánságait, amire előállott egy pohárnok, nagy ezüstös, aranyos korsóval, és ugyanolyan mosdó medenczével, amibe szépen megmosdatták kezüket, hogy tiszta kézzel üljenek a lakodalmas asztal mellé.

A főasztalnál ült János és András, mellettök jobbról a két menyasszony, akik az asztal drága eledeléből egy falatot sem ettek, hanem egyre könnyeztek és szemeiket törülgették. Pedig nem volt okuk a könnyezésre. Derék ember felesége lett mind a kettő, a lakodalmas nép is vidám volt, az ételeket nagy muzsikaszóval hozták be, Kolinovics uram pedig fölállotta az asztalt ékes díkcióval, miközben a főgazda nagyon jó szívvvel kínálhatta vendégeit.

Igy tartott a mulatozás három nap három éjjel, kivilágos kiviradtig, estétől hajnalig.

Utoljára is azonban, mint minden lakodalomnak, vége lett bizony ennek is. Bottyán János főhadnagy uram és Gál András uram is most már házas emberek lettek annak rendje és módja szerint. Boldog is volt mind a kettő, még boldogabb a két szép ifiasszony. A násznép is nagy énekszóval hagyta el Vér Gábor uram portáját. A hosszú hintó-sor elindult Esztergom alól, utána táncoló paripákon a legények. Mindnyájan vidáman, hangos dalolással mentek, csak egy ló hajtotta le szomorúan a fejét, mintha érezte volna, hogy nem illik ficánkolnia, mikor a gazdája szive tele van bánattal.

Ki más lova lett volna, ha nem a Száky Dénesé.

VII. FEJEZET.

Sárga rózsák — piros rózsák.

Száky Dénes pedig sehogysem tudta meggyőzni Hoffkirchen ezredes uramat, hogy a magyar is lehet jóra való derék ember. Száz esatában forgott a komáromi főhadnagy, ahol a halált osztogatták, mindenütt megfordult, sem bátorság, sem a hűség nem hiányzott szívéből. Egyenes, jó ember volt. Alázatos az Úr

előtt, büszke a maga becsületére. Semmi sem használt. Hoffkirchen uram gögös német volt s a viláért sem akart hallani arról, hogy leányát magyar embernek adja feleségül. Pedig a fiatalok nagyon szerették egymást s mindkettő fölismerte a másikban a jóságot és jellem-szilárdságot. Mindhiába. Az ezredes hajthatatlan maradt s azon törte a fejét, hogy miképen tehetné el láb alól a főhadnagyot. Ezért küldte el Esztergomba is, ahonnan azonban Száky Dénes sértetlenül jött vissza Komáromba, sőt egy kosár rózsát is hozott Leona kisasszonynak.

Szépen megjelentette a főhadnagy, hogy mi történt Esztergomban, hogy miképen kergették meg a kontyost Budáig s miképen vették el tőle Érsekujvárt.

A vár-kertben ült Hoffkirchen ezredes a leányával s ott hallgatta a fiatal főhadnagy elbeszélését. Egy kicsit sehogysem tetszett neki a dolog s bizony nem bánta volna, ha Esztergom alatt inkább Bottyán katonái futottak volna s a futók közt lett volna ez a főhadnagy is.

— Jó! — mondta az ezredes mogorván. Könnyű volt kigyelmeteknek megkergetni a törököt, mikor a császár katonái mutatták meg, hogy merre visz az út Budára.

— De bizony, ezredes uram, mi kerestük meg azt az utat.

— Kerestétek ám, de nem találtátok.

— Már csak mégis mi értünk elébb Buda alá, nem a német.

Az ezredes fölpattant helyéből. Boszantotta, hogy vele mer feleselni ez a fickó.

— Egyéb jelenteni valója nincs kigyelmednek? kérdezte boszusan.

— Nincs, felelte Dénes, de azért még mindig egy helyben állott.

Leona nagy szemével ugy nézett az ifju leventére, mintha azt mondta volna:

— Látod, nem szabad azért gyűlölnöd az apámat. Ne haragudjál rá. Én értem, én tudom, hogy magyar járt elől ebben a harcban is. Tudom, hogy a tettek az oroszok részére a győzelemnek.

Száky Dénes szomoruan nézett Leonára, mintha megértette volna, hogy mit mond. Aztán hirtelen így szólt:

— Bocsásson meg kisasszony. Esztergom alól hoztam önnek egy pár rózsát.

Avval elővette a rózsákkal telt kosarat, átnyújtotta Leonának.

— Köszönöm, mondta sugárzó arccal Leona s egy halvány sárga rózsát kapva ki a kosárból visszaadta Dénesnek.

— Tűzze a süvegére!

Dénes mosolygott, aztán levette süvegét s odatűzte a virágot. Azt gondolta: No, most már az én süvegem mellett is van rózsá. Csakhogy amazoknak piros rózsá jutott, nekem a halvány, bánatos virág.

Az ezredes most már végképen elöntötte az epe.

— Rózsát hozott vitéz ur? kérdezte gúnyosan.

— Rózsát.

— Halavány rózsát?

— Halványat.

— Nem fél-e kigyelmed, hogy én meg egy kosár piros rózsát küldök érte az édesanyjának?

Száky Dénes nem értette ezt a kérdést, de Leona fölugrott, megragadta atyja kezét s remegve mondá:

— Atyám! Amit most gondoltál, az iszonyatos! Azt nem szabad megtenned!

Az ezredes eltolta magától leányát.

— Ugyan!... mondta. Ha a főhadnagy úr neked hoz virágot, én sem akarok rosszabb lenni nálánál. Én meg az édes anyjának küldök egy piros rózsát.

Avval intett a főhadnagynak.

— Mehet főhadnagy uram a szállásra.

Száky Dénes elballagott. Az egész úton haza felé azon törte a fejét, hogy mit jelentett az ezredes beszéde, hogy ugyan miért akar ez egy kosár piros rózsát küldeni az ő édes anyjának. Otthon aztán elfeledte az ezredes beszédét is. Édes anyja futott elébe, kitérte karjait és se vége se hossza nem volt az ölelésnek.

Ki gondol más egyébre, mikor édes anyja öleli, csókolja s a fejét simogatja, mint arra, hogy milyen nagy boldogság élni s fiúi szeretettel csüggeni anyánk kebelén?

Pedig Száky Dénesnek bizony másra is kellett volna gondolnia. A veszély ott ólalkodott a kis ház ablakjai alatt s el volt végezve, hogy Száky Dénesnek le kell választania karjait édes anyja nyakáról.

Alig beszélhettek egypár szót egymással. Még el sem mondhatták egymásnak azt a sok apróságot, amit hosszú viszontlátás

után olyan jól esik elbeszélni, mikor hirtelen kopogtattak az ajtón s aztán egy német tiszt lépett a szobába.

Mindketten fölálltak. Meglepetés tükröződött arcukon s egy pillanatra szóhoz sem tudtak jutni. Végre is Dénes találta meg a szót:

— Mit kíván? kérdezte.

A német tiszt mosolyogva tisztelgett.

— Főhadnagy ur — mondta — ön Hoffkirchen ezredes, várparancsnok parancsából, foglyom!

Dénes a kardja után kapott, de ebben a pillanatban már tele volt a szoba szuronyos katonasággal.

Hanem az egész csak egy percig tartott. A szobában esönd lett, mint mikor kihurcolkodik belőle mindenki. Aztán a Rác-uteán végig, szuronyos örök kísérték a szomorú főhadnagyot, aki most büszkén lépkedett örei között. Félreesapta a süvegét, hadd lássák jobban azt a halvány sárga rózsát, amely még most is oda van tűzve az oldalára . . .

(Vége következik.)

BUBÁCSKA BABÁI.

Irta Holló Sárika.

BUBÁCSKA az édes anyjának három éves kis leánya. Bubácska kapott három babát. A legnagyobbat elnevezte Arankának, a másodikat Piroskának, a legkisebbet Rózsikának.

Bubácskának hej, beh sok dolga volt azzal a három babával! Öltöztetni, fésülgetni kellett őket; főzni, mosni, mosogatni rájuk, rendben tartani a szobájukat, a kocsikájukat.

Biz' ez nem tréfa dolog! Alig-alig győzte a sok munkát.

És mikor a legtöbb dolga volt, éppen akkor pittyentette el magát a Rózsika baba. Hát abba kellett hagynia Bubácskának a legsürgetősebb dolgát is, ölbe kapta Rózsikát és elaltatta.

Egyszer egész délután a szobában voltunk. Esett az eső.

Láttam, mennyi dolga van szegény Bubácskának. Mondok: ez nem járja! Ennek a fele sem tréfa, hogy mennyit bajlódik Bubácska a bábuival. Nem győzi ő egymaga ezt a sok dolgot, segítség köll annak a kis lánynak!

Más nap elmentem Bubácskával a baba-gyárba.

Jaj, de sok szép baba volt a babagyárban!

Azt mondom a gyárosnak:

— Egy ügyes babát kérünk, aki jól tud sütni, főzni, mosni, vasalni, mert Bubácska nem győzi egymaga a sok dolgot.

— Van itt, kérem, sok-sok baba! Mindenféle fajta. Szobaleány, szakácsné, dajka. Csak tessék választani! mondja a gyáros.

Megszólítottam egy nagy babát. Kérdezem tőle:

— Tud-e maga mosni?

Azt feleli vékonyka hangon hogy:

— Nem-m, nem-m!

— Hát főzni-sütni tud-e morzsa-levest, homoktortát?

Megint azt mondja a baba:

— Nemm-m, nemm-m!

— Hát mit tud maga? kérdezem tovább.

Azt mondja a baba:

— Ap-pa, mam-ma!

— Ahá! Azt mondja, hogy itt akar maradni az apjánál, anyjánál.

No hát csak maradjon a kis kényes. Nem köll nekünk!

Tovább mentünk. Megszólítottunk egy másikat.

No, az volt aztán a szép baba!

Kurta, ráncos, piros szoknya volt rajta és fehér, bodros ingváll, aranyos pruszlikkal. Szép haja is volt, piros pántlikával befonva, mely a szoknyája szélét verte.

Hej, beh' csinos baba volt!

Megkérdeztük a gyarostól:

— Hogy hívják ezt a helyre babát?

— Julcsa a neve, mondja a gyáros.

— Tud-e maga főzni, Julcsa? kérdezzük tőle.

Azt mondja a Julcsa baba:

— Tu-dok, tu-dok!

— Hát sepregetni, törülgetni, főzni, mosni tud-e?

Megint azt mondja:

— Tu-dok, tu-dok!

— No, ez már nekünk való baba, mondjuk a gyárosnak.

Hamarosan megalkudtunk rája és vittük hazafele.

Most már négy babája van a mi Bubácskánkknak, de nincs már annyi dolga. Julcsa baba igen ügyes. Elaltatja Rózsika babát, törülget, főz, sepreget.

Aki nem hiszi, jöjjön el hozzánk, meglátja.

Ott lakunk a Duna partján.

UDVARI BÁL.

(Képpel a címlapon.)

*Rajta, rajta, kedves bácsi,
Hadd szóljon a sípos láda,
Nézze, nézze, mennyi gyerek
Áll körötte táncra vágyva!*

*Igy ni! Jól van! Most hát táncra!
S legelől im magam járom,
Ugy mulatunk, úgy táncolunk,
Mint udvari, fényes bálon.*

*Hiszen udvar, ahol járjuk,
S van itt úr és van itt dáma,
S mindenféle ékességnek
Végzetlen sokasága.*

*Felettünk az égnek boltja,
Oh, milyen szép tiszta kékje,
Ezüst felhők úsznak rajta
S az alakjuk ezerféle.*

*S oh, mily szép a nap, a fényes,
S oh, mily bőven hull sugára,
Oly nehezen s régen vártuk,
Csak hogy itt van valahára!*

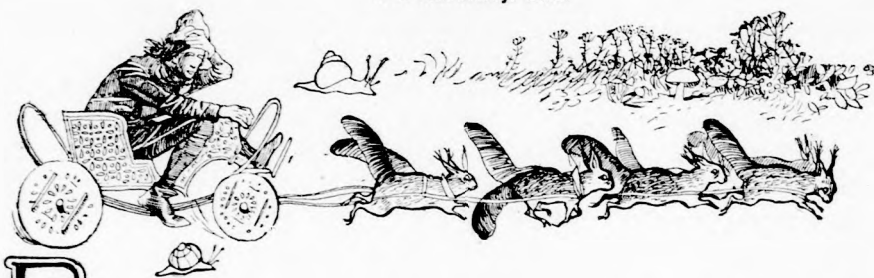
*Itt a tavasz. Itt a sugár,
Itt a meleg, itt az élet!
A komor tél minden árnya
Szerte-foszlik, szerte-széd.*

*Örüljünk hát. Vigadjunk hát.
Fel a fejjel! Rossz kedv félre!
Táncoljunk és vigadozzunk
A szép tavasz örömére!*

Andor bácsi.

CSÓKON SZERZETT KIRÁLYSÁG.

Irta Mendelényi Béla.

RÉGES-RÉGEN, bizony de nagyon régen történt ez is. A nagy hegyek tövében, pici kis falu szélén, apró házikóban lakott a falu kovácsa. Szorgos, dolgos ember volt szegény, de csak félkezű. Így hát bizony nehezen kereste a mindennapi betévőt. Családja pedig — Isten látja — több volt a kettőnél. És a tenger sok gyerek bizony mind kenyeret kért ha éhes volt, nem is jó szót.

Volt azután e közt a sok gyerek közt egy nagyobbacska is, aki már ugyan kezére dolgozott az apjának: a Miklós. Szerette a fiu a dolgot, nem is volt tétlen egy órán át sem; de mi haszna, mikor oly kevés volt a munka, hogy félkezű apja is kényelmesen győzte.

Egy szép napon azután megsokallja a fiu a küzdelmes nyomoruságot és csak oda szól ám édes apjának:

— Hát, édes szülém, bizony ugy látom én: minél többet tennénk, annál kevesebb itt a tenni való. Kenyér pediglen a legkevesebb. Mondanék hát egyet.

— No, fiam, no! biztatja az öreg.

— Azt pedig: hogy keresnék olyan helyet, ahol több kereset akad, meg kenyér. Nem magam mián, de tenger sok testvéremre való nézvest.

— Hát lelkem cselédem, mondasz valamit. Eleget voltál segítóm, jobb kezem eddig. Mig oda leszel, addig befogom Jós-kát, meg Matyit, mert már arra valók. Téged pedig kísérjen a szerencse és segítsen meg az Isten.

Ezeknek utána tarisznyázott Miklós és elköszönt szüleitől és tenger sok testvérétől.

Másnap pedig, alig hogy pirkadt, elindult, de egyenest a nagy hegyek felé.

Sokszor vissza nézett és bizony szinte nehezére esett, hogy ime így elszakadt övétől. De hát csak megemberkedte magát és ment. Megyen hát Miklós, de igen sebesen, rendesen. Öreg estvére már elért a hegyek lábához. Itt hát pihenőt tartott és elérítette a tarisznyát, hogy falatozzon egy kicsinyt.

Amint ott falatozik-falatozik, csak ledobban ám elébe az egyik fáról egy fürge mókus és nézi-nézegeti a fiut, ugyan sóváran pedig.

Miklós pedig kanyarit a kenyérből s oda veti a mókusnak. S mert olyan igen jóízűen falatozott a kis féreg, csak még vet oda neki egy falatot. Pedig csak csinyján volt ám kenyér a tarisznyában.

No, megmajsolja a mókus a kenyeret, aztán csak megszólal:

— Hallod-é, te emberséges ember! Akár honnét jöttél, akár merre készülsz is — de bizony jó szíveddel megosztottad velem utolsó falatodat. De ne busulj nem is leszek hálátlan; hanem megsegítek.

— Ugyan, ugyan! Hát azután miben segíthetnél te kis mókus, rajtam? kérdi álmélkodva Miklós.

— Hát azt majd meglátod.

Azzal fütyönt egyet a mókus.

Hej, gyerekek, égből-e, föld alól-e: de csak iziben élékerekedik ám egy takaros hintó. Volt akkora, mint egy kalap és ugyan előtte ficánkol ám nyolc délceg paripa, már mint mókus.

— Már most iziben ülj fel, parancsolja a mókus-király, mert hiszen gon-

dolhatjátok, hogy akár milyen mókusnak csak nincs hintaja.

— Üljek fel? De hát hová? álmélkodott Miklós.

— Csak semmi beszéd!

— Jól van hát. Rálépek, de tudom széttörök a hintód, mondja a fiu.

Hanem mikor rálépett a hintóra, egyszerűen kisült, hogy bizony takarosan elfér benne.

— Már most aztán helyén legyen a szived, szólt a mókusok fejedelme! Ti pedig, fordult a paripa-mókusokhoz, meg sem álltok a Kopasz-hegy tetejéig. Megértettétek?

A nyolc mókus erre neki rugaszkodott és úgy elröpítette a hintót, meg Miklóst, hogy a holdvilág sem ért nyomukba.

Olyan sebes volt a rohanásuk, hogy hamarosan azt sem tudhatta az ember, futnak-é, vagy repülnek. Elég az annyiból, hogy Miklós egy darabon szepegett, de majd, hogy látta, hogy bizony kocsis nekül is ugyan fainul haladnak, lassanként elszenderedett.

* * *

Hogy meddig aludt, azt bizony nem is tudta. Csak arra eszmélt, hogy nagyot zökkent a hintó.

Fölébred a fiu s látja, hogy egy rémitő magas hegy csúcsán vannak; azaz mit is mondok?... volt ám ő maga, mert kizökkent a hintóból és ott feküdt a puha mohán.

A nap pedig hanyatlóban volt.

Innét gondolhatta, de gondolta is tüstént Miklós, hogy hej!... micsoda takaros utat bejárhattak eddig azzal a rohanással, amivel jöttek.

De még nem is sokat töprengett a fiu, mert lám, különös zenét hall.

S hogy talpra szökkent és kereste, nézte, hol is zenélnek: lát a hegy-oldalban egy különös házikót.

Nem volt ez a házikó éppen kicsi, sem tulong-tul nagy. De mohából való volt, még a rajta való ablak is. Még a kéménye is, aki pedig erősen pipált.

— Ha itten zenélnek, hát akkor laknak is; én pedig éhes vagyok, hát bemelegyek, gondolta Miklós.

Be is kocogtatott, és bátor senki sem mondta, hogy: tessék! — csak benyitott mégis.

Akkor álmélkodott el csak igazáudiban. A moha-kunyhó közepén a tűzhely mögött, mohából való karos-székből ült egy leányzó. De hogy szép volt-e, avagy csunya, azt Miklós nem láthatta,

mert a leányt fejtől bokáig sűrű fátyol fődte. Körötte pedig vagy hét-nyolc törpe ült, mind szótlán, szomoruan. Három furulyázott, a többi meg hallgatta.

Hát ez volt az a zene.

Néz a fiu, mármint Miklós, hol jobbra, hol meg balra; de bizony nem lát senkit többet, mint ezt a néma társaságot.

— 'csés jó napot kigyelmeteknek! köszön aztán.

De bizony nem kapott feleletet.

Forgatja egy darabon a süvegét a fiu, aztán megint elkezd:

— Megkövetem, ha mulatásukban zavarással lennék, de utas vagyok, oszt' nem igen ettem még máma.

No, erre se szól a gyülekezet.

Mégis azonban az egyik emberke oda lépett a tüzhelyhez, kotort-sodort, csak eléhoz egy tányér levest. Azzal oda teszi Miklós kezébe. A másik emberke pedig elékap az öve mellől egy fakanalat és oda kínálja Miklósnak.

Hát Miklós se igen kérdezte, hogy pénzért, vagy ingyen: hanem jóízűen bekana-lazta a levest. S mert hogy egy kupa bort is adtak hozzá, azt is elfogyasztotta és megköszönte szépen.

De úgy vegyétek, hogy ezen-közben, egy árva szó nem sok, de annyi sem hangzott ott, abban a moha-kunyhóban.

Miklós is azon tanakodott, hogy bizony tovább áll, de mégis a jobbik eszéhez kapott és megszólalt.

— Nem tudom, értik-é kegyelmetek a szómat, de tanult mesterségem a kovács, és ha lenne a ház körül tatarozni való, ugyan megcsinálom. Csak azt mondják, mit kell.

Erre se szól senki. De talpra állnak mindenek, még a fátyolos leányzó is és indulnak kifelé. Elöl a három sipos, akik hej, de szomoruat fujtak. Utánuk lépdelt a fátyolos leány meg a többi törpe, akik ugyan integettek Miklósnak és hívták.

No, utánuk megyen hát a fiu s csak leér velük a hegy lábához, ahol a tópartján megállottak.

Itt azután fölveti fátylát a leány és megszólal:

— Csókolj meg, idegen!

Miklósnak még a szeme is káprázott, mert ilyen szép teremtest világ-életében sem látott.

Nem is sokat gondolkodott hát, hanem szaporán oda lépett hozzá, hogy megcsókolja.

Ám a szépséges leányzó lehajolt a víz fölé s megmosta az arcát. Ebben a szempillantásban undok varangyökká változott és most már úgy vartyogta:

— Csókolj meg, idegen!

Valljam meg az igazat: ugy-e bizony, ti sem csókolótok volna meg ezt a szörnyeteget. Hanem Miklósnak eszébe jutott a Mókus király mondása és megerősítette a szívet.

Megerősítette és derékon kapván az óriási varangyékot, nagyot csókol rajta.

Na, olyat dördült erre a hegy lába, akár az öreg ágyu. A varangyek pedig egyszerűben visszakapta előbbi alakját.

Ott állott a szépséges leányzó, aki csak annyit mondott:

— Köszönöm, köszönöm!

Azzal megint leeresztette fátyolát s indult vissza a törpékkel, a moha-kunyhóba.

Most már vigabb nótát fujtak a siposok és ugyan hivatgatva intettek Miklósnak.

A fiu hát utánuk eredt.

Benn, a moha-kunyhóban pedig terített asztal várta őket. Volt ott még habos tészta is, csak hogy éppen a csiga-leves hiányzott.

No ettek-ittak, zenéltek, mulattak éjfélig.

Ekkor újra elnémult a vidámság. Megint szomorú nótába kezdtek a siposok, azzal aztán indult a menet le a tóhoz.

Hogy ide értek, csak fölveti a fátyolt a szépséges leányzó és újra szól:

— Csókolj meg, idegen!

De Miklós még csak hozzá sem ugorhatott, már megmosta arcát a leányzó s abban a szent nyomban óriás-kigyóvá változott, és ott sziszegte, sipogta:

— Csókolj meg, idegen!

Még a háta is borsózdott Miklósnak. De azért csak erőt vett a félelmén s ugyan nagyot csókolt a kigyón.

No de dördült is akkorát, hogy kisebb fajta menyörgésnek tetszett.

Az undok kigyóból pedig egyszeriben megint az a fátyolos leányzó lett, aki vidám zeneszó mellett tért vissza a moha-kunyhóba. A törpék és Miklós meg utánna.

Itt azután újra kezdték a vigasságot. Majd hogy nem táncra perdültek.

Hajnal-tájt megint csitt! Elnémul zene, ének, s azzal aztán siralmas pikula-szó mellett le a tóhoz.

Itten azután újra kezdi a leányzó, hogy a fátylát fölvetette:

— Csókoldj meg, idegen!

És Miklós megint csak nem tudta elébb megcsókolni, semmint a leányzó meg ne mosdott volna a tóban.

Hanem abban a nyomban olyan sárkánnyá is változott a leány, hogy Miklósnak ijedtében még a süveg is leesett a fejről.

Az undok szörnyeteg pedig csak úgy fútt a lángot és közben rémesen ordított:

— Csókoldj meg, idegen!

Szegény Miklósnak minden haja-szála égnek meredt, a szive pedig úgy dobogott, hogy majd kiugrott helyéről.

De mégis csak megemberelte magát, oda ugrott a szörnyeteghez és akár mint fútt is a kénköves lángot, akár mint csapkodott is, szörnyen nagy farkával, bizony olyat csókolt rajta a fiú, csakugy cuppant.

Hanem iszen ekkor dördült még csak irtóztatót; szinte azt hitte Miklós, leomlott a világ. A tóból pedig lángok csaptak elé. Majd azután sűrű füst. Mikor pedig eloszlott a füst és kitisztult köröskörül, látja ám Miklós, hogy gyönyörűséges szép király-leány áll előtte, aki uralva-pirulva rebegi:

— Megváltottál az ígézet alól, tied vagyok halálos holtomig.

— Ásó, kapa válasszon el egymástól! mondotta Miklós, igazán való nagy boldogságában.

— Tied a fele királyság! zugta a kiséret.

És köröskörül a sok törpe helyén csupa csatlós és kisasszony állott. A tó helyén ragyogó kastély. S bizony kevés vártatva eléállott egy pompás hintó. Csak éppen bele költetett ülnie Miklósnak és a király-kisasszonynak. Meg sem álltak a templomig.

Ott már várta őket az öreg királyi pár, meg az egész nép s a püspök is, süveggel a fején, áldással az ajakán.

Nem is igen tudom hány személyre terítették, de annyi szent, hogy a lakodalmi ebédhez annyi tányér kellett, hogy a folyóban kellett elmosni. Így is alig győzte 99 asszony, a legdolgosabb az országban. A századik meg az asztal-kendőket számlálná, de szegény, még máig sem kész vele.

Mondanom sem kell talán, hogy a fékezü kovács, meg tenger sok gyereke hamarosan bekerült a királyi házhoz és bizony 2 holdnál nagyobb föld jutott rájuk. Uram bocsá, hiszen az öreg kovácsnak is ketten gondozzák — sujtásos legények pedig — egyetlen pipáját.

Gondolhatjátok, hogy ugyan kevés panasza vagyon, ilyen, szegény öregnek.

LEVÉL ABBÁZIÁBÓL.

(Február közepén.)

Kedves jó Forgó bácsi!

November hóban hozott ide édes apám a gyermek-telepre, hogy élvezhessem az itteni enyhe téli időt és hogy a láb-bajomat teljesen kiheverjem.

Nehezen bucsuztam el édes jó anyámtól, Annus és Zolti kedves testvéreimtől. Féltem oly messzire menni mert Moson-Szt.-János még is csak messze esik Abbáziától. De hála a jó Istennek itt, a telepen mindjárt kedves gyermek-társaságra találtam. A felügyelő nénikék oly jók, a játék oly sokféle, hogy azonnal jól éreztem itt magamat. Csak egy kicsit sirtam, mikor

édes apuskám három napi itt időzése után haza utazott.

Persze, hogy én is bámultam, mikor Fiumében megláttam a tengert és rajta a sok nagy hajót. Nagy volt az én örömöm, midőn a »Sirály« hajóra szálltunk, mely Abbáziába vitt benünket. Azonban alighogy a hajón elhelyezkedtünk, egyszerre csak kezd velem forogni a világ. Ambár feküdtem, mégis mindig azt véltem, hogy no most mindjárt felfordulok. Ezt az érzést a »Sirocco« nevű szél okozta.

Abbázia bájos üdülőhely. Vidéke szép, de mindenek fölött elragadó a tenger s gyönyörű a partja. Sétálunk is a kertek és ültetvények viruló fái alatt mindenfelé. Halászni is voltam már. Ültem egy kiszögellő sziklán. Egy nagy bambusz-nádszálnak a végébe madzagot kötöttem, ennek a végébe meg kicsi horgot és horgásztam. Fogtam is egy akkora halat, mint az én legnagyobb tankönyvem. A felügyelő néni megparancsolta a szakácsnénak, hogy rögtön süsse is meg. Meg is sütötte. Mondhatom, hogy pompásan ízlett mindnyájunknak.

Itt a vendégek még most is fürdenek a szabadban. Még karácsonykor is láttam hölgyeket és urakat a nyílt tengerben fürödni.

A sirályokkal már annyira megbarátkoztunk, hogy a kezünkben is kikapják a kenyérdarabkákat. De jönnek is azonnal, mikor a parton megpillantanak.

Bárkázunk is már többször. Én is eveztem.

Kedves szüleim irtak, hogy otthon szánkának, itt meg havat nem is láttam. Csak messze, messze, a hegyek csuccai fehérlelenek.

Itt minden kertben nyílik rózsza. A bokrok zöldek, és sokja tele van fehér vagy sárga viruló virággal. Mintha csak nagy bokréták volnának. A pálmafák alatt ibolya kékellik.

Ma utolsó farsangi »corso« volt. Ilyesmit még sohasem láttam. Az a »corso« festői tarka álarcos menet. Csak ugy lobogott, hullámzott a mindenféle színű zászló, köztük magyar is.

A farsangi menetben láttunk egy tisztá fehér hintót, toronyfajta fehér virágdisszel. Benne angyalok ültek, szép szárnyas gyermekek, tehát valódi angyalok. A kocsis is fehérbe öltözködött, a fehér lónak szerzős száma is fehér volt. Haladt el előttünk buza- és pipacs-virágos kocsi is, benne élő buzavirágokkal és pipacsokkal akik roppant

sok »confetti« szórtak a bámuló nép közé.¹ Vonult el napraforgós virágkocsi is, melynek még a kocsisa is napraforgónak volt öltözve. Azután következett egy csodaszép napernyős rózsabokros hintó, benne ültek az élő, nevető, beszélgető rózsák és szórták a rózsákat. Ezt követte egy mezei virágból kötözött bokréttákkal telehintett fogat, melynek a közepén jó nagy sárga viruló akácfa állott, a fa alatt ült egy előkelő társaság, paraszt családnak ünneplő ruhájában. Szép volt ez is. Majd hat ibolyás kocsi következett, a kocsisa mind lilaszin szalagos, lilaszin galléros öltözetben; fejükön fehér varkocs, ennek tetejében háromszögletű, aranyzinóros fekete kalap. Olyanok voltak, mint a pápa szolgálói, mint aminőket az Abbázia-színházban láttunk. A lovak, a kocsi, a kerekek, a benne ülő gyermekek, hölgyek és urak: mind és mindenki el volt borítva ibolya-bokréttával. Erre aztán jött egy fölvirágozott erdei szekér is, benne törpék ültek és ettek narancsot és egyéb édességeket. Volt egy zöld ágakkal teletűzdelt kocsi, ebben meg a bányász-törpék ültek és kalapáltak nagy kalapáccsal. Még mulattunk egy kártyázó társaságon is, amely magával hozta a bírót is, akit egy valódi élő számár képviselt. Még volt egy bolondos vásárcsarnok is. Ezeken kívül egy tatár család, meg fehérbe öltözött 24 kerékpáros.

De nem győzöm elsorolni mi mindenben gyönyörködtünk még. Hát a tengeri kocsi a sok élő hallal, rákkal, ragyogó kagylóval és vízi tündérekkel! Mégis legszebb volt, nem csupán nekem, az a pompás csoport, mely magyar nemzeti díszben vonult el előttünk. Magyar cigányok voltak, akik gyönyörű magyar nótákat húztak. Meg is éljeneztek őket. Jaj de szép volt!

Hirsch Oszkár.

¹ Az a »confetti« hajdan csakugyan cukros mandola, mazsola s efféle volt, de mert hogy kezdtek sokallani a költséget, apránként gipsz-golyócskára változtak s ennek esójét dobják a közönség közé, mely ilyenkor a rosszabbik ruháját ölti magára. F. b.

INNEN-ONNAN.

Az Északi-sarkon oly tiszta a levegő, hogy két mértföldnyi távolságból beszélhetnek az emberek egymással.

*

Sok lehet a szórakozott ember is Angliában, mert évente körülbelül 30 ezer olyan levelet tesznek postára, amelyen nincsen cím.

ÉLJENEK A LEÁNYOK!

— *Vigjáték egy felvonásban.* —

Irta **Józsa Antal.**

Személyek:

Piroska, 12 éves

Dezső, az öccse, 10 éves.

Történik Budapesten, a papa szobájában.

Idő: jelenkor.

Szin: egy férfi-szoba. Iróasztal. Az asztalon álló ráámában két arckép. A falakon képek, fegyverek. Ruhafogason férfi ruhák. Kisebb asztal hamutartókkal. Az asztalhoz támasztva néhány csibuk és pipa. Divány. Pár karos szék. Egyik sarokban a falon telefon készülék.

I. jelenet.

Piroska (egyedül. Törülget, rakosgat a szobában.)

— Na, azért ez nagy dolog, akárki mit mond is. Teljesen egyedül! Még így soha se voltunk magunkra hagyatva, (odamegy az íróasztalhoz, ahol két arckép van egymással szembe állítva. A törülő ruhát a hóna alá csapja. Felveszi az egyik kezébe az egyik arcképet, a másikat a másikba.) Kedves jó szüleim! Ha az arcképeitek itt nem volnának, azt kellene hinnem, hogy árvák vagyunk. A jóságos jó Isten örizzen meg bennünket ettől! (Megesókolja a két arcképet.) Kedves papus, kedves aranyos mamuskám! Nocsak végeztétek a dolgaitokat. Ne féljete, nem lesz itthon semmi baj, míg oda lesztek. Most is érettünk fáradoztok, hogy mi a nyárra jó levegőt kapjunk és kiszaladgálhassuk magunkat a palotai erdőben. Azért jártok kint Ujpesten. (Ismét megesókolja a két arcképet és vissza helyezi az asztalra.) Ej csak sikerülne kibérelni azt a kis nyaralót! Elvégre nem mindenki mehet a Tátrába hűsölni, vagy a Balatonba lubickolni. Nekünk jó lenne ez a kis Rákospalota is. Vagy itt a környéken akárhol, ahol futkározni lehet, meg ahol van sok homok, homok, amibe beleásnánk magunkat. Egy falat erdő! Ah Istenem, micsoda gyönyörűség is lesz az. Ugy kiugrálok magamat, de úgy! . . . (Táncolva dalol.)

Boci, boci tarka,
Se füle, se farka,
Pesten jártak rajta,
Letörött a sarva.

II. jelenet.

Piroska. Dezső.

Dezső (belép. Iskolából jön. Tászkája a hátán.)
Piroska (tovább táncol.)

Dezső. — Hát téged mi lelt Piri? Egy kicsit megbolondultál? (Ledobja a táskáját.)

Piroska. — Jó kedvem van. Ennyi az egész.

Dezső. — Persze, mert neked ma nem kellett iskolába menned.

Piroska. — No, nem ezért.

Dezső. — No, akármiért, — azért mégis csak büntetést fogsz kapni.

Piroska. — Az sem igaz, mert jól tudod, hogy édes apa irt az igazgató urnak. »Halaszthatatlan családi ügyek miatt« kellett itthon maradnom, mert »nélkülözhetetlen« vagyok. Ezt írta a papa.

Dezső. — Oh te halaszthatatlan, nélkülözhetetlen kis cirokseprű te!

Piroska. — De jól seprek, mi? Ha én nem volnék, most még tiszta szobába se tudtál volna jönni.

Dezső. — Hogy, hogy?

Piroska. — Hát csak úgy, hogy mikor a mamáék reggel korán elmentek, azt mondta a mama: No Piros, délig te leszel a háziasszony. Okvetetlen sietve kell kimenünk, mert máskép elkésünk. Távíratot kaptunk. De ha már ennyiben van: Orzsit is elvisszük magunkkal, mert tojást akarok venni egy kosárral, legyen aki behozza. Hát így egyedül te leszel a ház szeme . . .

Dezső. — Mért nem már a szemefénye?

Piroska. — Az is. Meg a keze is, meg egyszóval mindene. Nem így mondta a mama?

Dezső. — Így. Elismerem. De majd meglátjuk, hogyan szolgálsz rá az előlegezett dicséretre.

Piroska. — Azt te csak bizd rám. Már különben is mindent elvégeztem. Rendbe szedtem a szobákat mind.

Dezső. — Persze a házmesterné segítségével.

Piroska. — Semmi házmesterné! Magam, barátom, magam. Egyedül, egyes egyedül, érti kend!

Dezső. — Értem, hallom és látom — ezt a pokoli rendetlenséget, ami itt van.

Piroska. — Micsoda rendetlenség? Te csipisz!

Dezső. — Az, hogy itt az ember térdig jár a szemétben. És ez az apa szobája!

Piroska. — Kikérem, hol itt a szemét? Ragyog minden, mint az arany.

Dezső. — Hol a szemét? (Felvesz a padlóról egy szál szalmát.) Nohát, ha ez se szemét, akkor kiszurom a maga szemét!

Piroska. — Egy szalmaszál! (nevet)

Dezső (gunyosan dalol)

Csak egy gyöngö szalmaszál
Melyről im a nóta száll . . .

— Hahaha! Persze, neked egy egész kazalra való kellene, akkor tán észre vetted volna.

Piroska. — Nem nagy baj. De mégis igazad van. Ennek nem szabad lett volna a padlón maradni. Te kis hiuz, te, milyen szemed is van neked. Hogy észre vetted!

Dezső. — Hja, mi férfiak, mi már ilyenek vagyunk.

Piroska. — Oh te csutak! Te férfi? Te Pöttön Jóska te! (nevet.)

Dezső. — Csak nevens! Azért mégis csak férfi vagyok vagy — leszek. Fiuból lesz a férfi. Katona, hadvezér, miniszter . . .

Piroska. . . . és kutyapecér . . . lézengő, naplopó . . .

Dezső. — Kikérem. Ne sértegsd az erősebb nemet.

Piroska. — Ne nézd le a gyöngébbet!

Dezső. — Méltán lenézhetem, mert nem való semmire.

Piroska. — Persze a férfi, az való?

Dezső. — Természetes!

Piroska. — No, ha a nő nem való semmire, a férfi meg való: akkor a férfi semmire való. Nem érezed, hogy mily dörén beszélsz? Te kis prücsök, te.

Dezső. — Kikérem a kis prücsköt!

Piroska. — Hát nagy prücsök.

Dezső. — Kikérem a nagy prücsköt!

Piroska. — Hát csak kérd, kis csacsi.

Dezső. — Hallatlan! . . . Én nem vagyok kis csacsi. Ezt nekem még a tanár urak se mondják!

Piroska. — Hát nagy csa . . . nagy csa . . . nagy csavargó, mi?

Dezső. — Ne játszunk a szavakkal! A vége az, hogy a leány a világ leghaszontalanabb teremtménye . . .

Piroska. — Ejnye te kótyon-fitty. Mindjárt megseprűzlek. (felkapja a seprüt.)

Dezső (egy csibuk-szárat kap fel az asztalról.) — No rajta, ha mersz! (Vivó állásba helyezkedik.)

Piroska (hátrálva.) — Teszed le azt a pipa-szárat mindjárt!

Dezső. — Teszed le azt a seprüt.

Piroska. — Tedd le a pipa-szárat.

Dezső. — Tedd le a seprüt.

Piroska. — Nem.

Dezső. — Ha nem, hát akkor ülj rá és repülj a szent Gellért-hegyére, te vén boszorkány.

Piroska. — Ejnye, te goromba (neki fut és felé üt a seprűvel, de úgy, hogy a szemét behunyja.) Nesze, Nesze . . .

Dezső. — Nesze neked! (Ráüt Piroska kezére.)

Piroska. (Elejti a seprüt, a kezét rázza.) — Jaj, te gonosz! (Sirva egy karosszékbe rogy.) Hogy lehetsz ily durva, goromba a nővéreddel?

Dezső. — Már mi férfiak ilyenek vagyunk. Különböztetted. Most add amit főztél.

Piroska. — Majd megennéd még te is amit én főzök, tudom istenem, de felkopik tőle az állad.

Dezső. (Elgondolkozva.) — Az igaz... már most is megenném... Hiszen már idestova delet harangoznak a gyomromban. No, ne haragudj Piri, hiszen csak tréfáztam.

Piroska. — Köszönöm szépen az ilyen tréfáért!

Dezső. — Én is megköszönném, ha valami harapni valót adnál. Mikorra jönnek haza a mamáék?

Piroska. — Azt mondták, délre itthon lesznek. És majd a vendéglőből hozatunk valami ebédet...

Dezső. — No, akkor nincs rád semmi szükségem.

Piroska. — Elég csunya, álnok fiu vagy.

Dezső. — Már mi férfiak, ilyenek vagyunk...

(A telefon-csengetyű megszólal. Mindketten odafutnak. Piroska visszaeszen. Egyik az egyik kagylót, másik a másikat tartja a füléhez.)

Piroska. — Halló, ki beszél? Jaj de érdekes!... Kezét csókolom, édes mama. Itt: Piroska... Igen... igen... Már megjött, éppen most civakodtunk...

Dezső. — No, csak árulkodjál!

Piroska. (a telefonba)... nem! Csak tréfából. És én voltam a hibás, nem ő. Tanul. Már úgy tudja a holnapi leckéjét, mint a folyóviz!

Dezső. — No már meg csufolódjál! Különböztetted, hogy magadra vetted...

Piroska. (Szünetet tartva a telefonba beszél.)

— Nem... igen... igen... Jaj de jó lesz!... A papa is?... Nem baj, csak tessék nyugodtan maradni... elvégezek én idehaza mindent... Azt is... igen... igen... Hát négy órára várhatom?... Hogy akkora hazajönnék?... De biztosan?... biztosan? Fel forraljam a tejet akkorra a kávéhoz?... Igen... igen... Kezét csókolom... Kezét csókolom... (a kagylókat helyre akasztják, ott hagyják a telefont.)

Dezső. — Na szépen vagyunk. Így akár éhen halhatunk.

Piroska. — Már miért halnánk?

Dezső. — Ha a mamáék csak négy óra felé érkehetnek haza.

Piroska. — Másképp nem lehet. Hallottad, hogy még sok megbeszélni valójuk van.

Dezső. — Igen, de addig mi itt elpusztulunk. Én már is éhenhalási tüneteket veszek magamon észre. Jaj a gyomrom!

Piroska. — Ha férfi vagy, légy férfi, ne hitvány gyöngö — bab. Igazán ti férfiak, egy kanál paszulyt se értek.

Dezső. — Csak volna itt egy tállal. Majd megmutatnám én, mit érek. Jaj a gyomrom!

Piroska. — Hát nem tudsz tűrni?

Dezső. — Nem.

Piroska. — Hát mit tudsz?

Dezső. (mérgesen). Semmit.

Piroska. — Ezt már tapasztaltam. Addig pedig nincs más, mint tűrni-várni.

Dezső. (mindig durcásabban.) De én nem akarok tűrni.

Piroska. — Hát mit akarsz?

Dezső. (kiált.) Enni akarok. Táplálkozás nélkül nincs élet.

Piroska. — Fiam, ha csak ez kell neked... Táplálkozás? Hisz' azon könnyen segíthetünk.

Dezső. (örömmel) — Igazán? Hogyan?

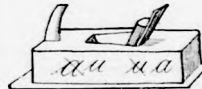
Piroska. — Addig a kis ideig táplálkozzál egy kissé — szellemileg. (Előszedi a táskájából a könyveket.) Nézd itt van a latin nyelvtanod, ez lesz a leves; földrajz: a főzelek, állattan: a pecsenye. Mivel pedig te nagyon szereted a lekváros gombócot: vágd be fiam a növénytanak azt a részét, ahol a szilva-félékről tanulhatsz valamit...

(Vége következik.)

FEJTÖRŐ.

Kép-rejtvény.

Szerkesztette Szekely Imre

Talalós-kérdés.

Szerkesztette Országh Sándor és Géza.

Melyik az a velés, melynek növése hallani lehet?

Rejtett szó.

Szerkesztette Kalmár Zsófia.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-**, **5 korona-** és **8 korona-**áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 10-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Betű-rejtvények: 1. Kód előttem. Kód utánam.
2. Növénytan.
3. Művész.

Kép-rejtvény: Meghalt Mátyás király, s vele az igazság.

Megfejtők: Medveczky Margitka és Sándorka, b. Eötvös Rózsika, Balla Melánia, Eichner Ilonka és Andor, Szigriszt Emil, Mérey Dalma, Keczer Ilona, Wagner Elzi, Irén és Jenő, Ledermann Jozefin, Csillag Erzsé és Kornél, Fülep Erzsé és Olga, Schvarz Klári, Feilitzsch Cécile, Matskási Magda és Márta, Draskovits Kornélia, Kovács Margit és Ilonka, Körösi Margitka, Gregus Aurélka, Szemző István, Czárán Laci, Pichler István, Róna Tibor és Ferike, Pálmai Ilka és József, Könyöki Matild és Józsi, Holényi Ferike, Nónay Márta és Dezső, Pöschl Irén, Paulik Irike, Klein Margit és Feri, Heigel Ilus és Ákos, Oblath Leó, Bachó Oszkár és Livius, Melichár Marcsa, Pasiut Adél, Endre és László, Wurm Betty, Bayer Sándor, Marsovszky Etelka, Fürst Sárka, Dávid Kató, Milutinovits Corinna és Janka, Szepesti Sándor, Blau testvérek, Tischler Mici és Lajos, Polgár Anna, Fejér Pali, Pataki Laci, Surányi Karolin és János, Strasser Pál, Szemere Margit és Viola, Bertók Erzsike, Faragó Ilonka, Bener Lajos, Generisich Margitka, Fekete Tivadar és László, Bracsók Ilonka, Blau Rózsika, Boczkó Béla, Bibél Liszka, Jung Ilus, Ulm Jolánka, Erdődy Lacika, Könyöki Izolda és József, Ungár Erzsike és Sándor, Szalay Margit, Aurél és Pisti, Kramer Ottilia és Miklós, Deutsch Ilonka, Kövér Jánoska, Herr Erzsike, Pruzsinszky Margit és Laura, Meixner Emil, Kubinyi Irén, Kolisch Emma, Haitsch Emmy, Ilona és Ella, Szilágyi Ernő, Pető Gizike, Gálbory Ernő, Szmrecsányi István, Michnai Gyula, Berger Miklós, Friedmann Jenő és Manyika, Szabó Gyula, Thyll Laci, Vilikó Margit, Humayer Erzsike, Baumerth testvérek, Klein Erzsike, Devics Sándor és Pista; Czukrász Zoli és Gyuszi; Stricker Ferenc, Szabó Rózi, Bernáth Lajos, Radó Lili, Basch Gizella, Córtez Arthurka, Szenes Ilonka, Klári és Pali; Pollacsek Jenő, Kürti Laci, Ströbentz Margit, Halmi áll. gazd. felső népiskola nevében: Báber Antal, Láber Ferenc és Tóth Mihály, Sárvári Dezső, Laczay Bandi, Bachman Mici, Fridrik Mar-

git, Benedek Béla, Bodolay Loránd és Duci, Weisburg Hugó, Misi és Emilke; Anninger Sarolta, Klára és Jolán, Benyovszky Pisti és Béla, Szász József, Hecht Emmy, Czögler Ilona, Pap Lillyke és Gizike, Szathmáry Bertuska, Goldstein Anna és Erna, Ambrózy Ferkó, Prister Gemma, Frankl Lilly, Wittmann Erzsé, Lax Henrik, Nay Ferencz Gulyás Józsi és Béla, Rakovszky Menyhért, Tomasisch Ilonka, Fellegi Vilmos, Fránkl Alice, Herzfeld testvérek, Suhajda Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: 3 korona áru könyvet nyert *Suhajda Margit, Fúrje*; — 5 korona áru könyvet *Polgár Anna, Bazin*; — és 8 korona áru könyvet *Szenes Ilonka, Klári és Pali, Szolnok*, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXVI. köt. 9-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték meg: Pichler István, Csillag Kornél és Erzsé, Belgrad Sándor, ifj. Berde Béla, Heigel Ilus és Ákos, Polgár Anna, Dávid Kató, Suhajda Margit, Löbl Pepi, Herr Erzsike, Prister Gemma, Benedek Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szeles Feri. Jó gondolata az édes anyádnak, hogy te is verses könyveket ajándékozz hűsvétra a bácsidnak, aki téged karácsonykor szintén ilyenlennel lepett meg. Legjobb ajándék a jó könyv. De csak nem adhatsz neki kis gyermeknek való könyvet, ugy-e? Felnőtt embereknek szánt két új költeményes kötet jelent meg mostanában: *Bródy Mihály: Hullámok*. *Pásztor Árpád: Versek*. Mind a kettő nagyon alkalmas hűsvéti ajándék. Bármely könyvkereskedőnél meg lehet kapni 2 koronáért. — **Klein Margit és Feri.** A jól sikerült előadás örömeiből, leveletek révén, innét is kiveszem a részemem. — **Fürst Sárka.** Majd sorát ejtem. — **Erdődy Lacika.** Ne három részre, hanem három hétre osszátok fel a könyvet. Egyik héten Lacié, másikon Leonáé, harmadikon Pistáé és így váltakozva, amíg csak el nem szakad. De kimélni köll ám! A rejtvényeket besoroztam. — **Dávid Katóka.** A hóvirág üzenetét köszönöm. Fecskékkel küldök viszont-üdvözlötet. — **Marsovszky Etelka.** Valamelyes postai tévedés lehet oka a késedelemnek. — **Rejtvényeket** küldtek a héten: Kövér Jánoska, Arany János, Friedmann Jenő, Fülep Erzsé, Horváthy Gyuszi, Marsovszky Etelka, Czukrász Zoli, Szabó Rózi, Perl Erzsé, Ungár Sándor, Jung Iluska, Blau Rózsika, Szemere Margit, Pataky Laci, Kovács Margit, Draskovics Kornélia, Kazinczi Ferenc, Boczkó Béla, Bibél Liszka és Reichel József. Mindezeknek a beküldőknek a rejtvényeit majd alkalom-adtán még sorra veszem. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

Klein Margit és Feri 2 kor., Perlaky Józsi és Herczeg testvérek 1 kor., Mészáros Janika 2 kor. küldtek az Ingyentéj-intézmény javára.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.

1904. m

a ma
futásolvas
fentar
inkáb
hogy
a meszeret
is, a

hü er